

v AŽ NA VRCHOL HORY

ARNE
DARTE

AŽ NA VRCHOL HORY

ARNE
DATE

Všetky práva sú vyhradené. Bez písomného súhlasu vydavateľa sa nesmie žiadna časť tejto publikácie reprodukovat' alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vrátane vyhotovovania fotokópií, záznamov, ukladania a vyhľadávania informačnými systémami.

Copyright © Arne Dahl 2000

Slovak edition © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2014

Vydané so súhlasom Salomonsson Agency

Názov švédskeho originálu: Upp till toppen av berget

Preklad © Mgr. Roman Mikuláš, PhD.

Obrázok na obálke © Shutterstock.com

Prvé slovenské vydanie

Vydalo Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava v roku 2014

Zodpovedná redaktorka Irena Repášová

Jazyková redaktorka Lubica Janeva

Manažérka výroby Darina Mrláková

Vytlačilo Kasico, a. s., Bratislava

Číslo publikácie 9310

ISBN 978-80-07-02381-9

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých knihkupectvách v celej

Slovenskej republike alebo si ju môžete objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Koceľova 17, 821 08 Bratislava 2

Tel./fax: 02/55 42 51 60

e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

„Nič som nevidel.“

Paul Hjelm si zhlboka a od srdca povzdychol. „Nič si nevidel?“

Pokúšal sa zachytiť pohľad mladého muža, ale ten sklopil zrak a namrzene sa pozeral na zem.

Namrzene? Kedy naposledy použil to slovo? A použil ho vôbec niekedy vo svojom živote?

Cítil sa ako starec.

„Takže odznova,“ povedal kontrolovane. „Napriek tomu, že sa za tvojím chrbtom strhla divoká bitka, nevidel si absolútne nič. Je to tak?“

Mlčanie.

Hjelm znova vzdychol. Zdvihol ruky zo stola, pretiahol si chrbát a letmo sa pozrel na kolegyňu, ktorá sa opierala o fádnu betónovú stenu.

V momente, keď sa ich pohľady stretli, uvedomil si kontroverznosť tohto okamihu. Na jednej strane svoje preloženie na oddelenie pre násilné trestné činy v policajnom obvode City s nekonečnou reťazou každodenného zúfaleho násillia. Na druhej strane návrat svojej obľúbenej kolegyne Kerstin Holmovej do Štokholmu.

Prvé, s čím sa toto zohrané duo po opätovnom zjednotení muselo zaoberať, bola bitka v krčme.

Paul Hjelm si znovu povzdychol a obrátil sa naspäť k zatátemu svedkovi. „A ty si sa ani na chvíľku neobzrel ponad plece?“

Mladý muž sa trošku nevýrazne a skôr pre seba pousmial. „Ani na chvíľku,“ povedal.

„A prečo nie?“

Pohľad svedka sa prvý raz stretol s jeho pohľadom. Mal jasnomodré oči. Bola v nich trochu neočakávaná prísnosť,

ako keby chcel povedať niečo iné, nielen to, čo povedal: „Pretože som čítal.“

Paul Hjelm naňho uprene pozeral. „Hammarby mal práve domáce stretnutie proti Kalmaru. Hrali nerozhodne 2 : 2. Zostávajú na poslednom mieste v tabuľke a ty sedíš v obľúbenej krčme fanúšikov Byenu a čítaš? Kvarken je nabitý, všade vládne hluk a v tlačnici frustrovaných fanúšikov sedí dvadsaťročný Per Karlsson sám s knihou v ruke? Veľmi zvláštne miesto na čítanie, to teda musím priznať.“

Per Karlsson sa znova pousmial rovnakým jemným introvertným úsmevom. „Keď som prišiel, bol tam pokoj,“ povedal.

Hjelm vytiahol stoličku a hlučne sa na ňu zvalil. „Teraz som skutočne zvedavý,“ vyhlásil. „Aká kniha to bola, čo ňa dokázala tak zaujať, že sa ti podarilo ignorovať nielen krik, hulákanie a tlačenicu, ale dokonca aj bitku, ktorá sa skončila tým, že jeden dostal pohárom na pivo po hlave a zomrel?“

„Zomrel?“

„Áno, zomrel. Vykrvácal na mieste činu. Z ničoho nič. Stratil dva litre krvi za dvadsať sekúnd. Len to tak z neho striekalo. Všetky tepny sa mu otvorili dokorán. Volal sa Anders Lundström, pochádzal z Kalmaru a z neznámych príčin zablúdil do reštaurácie Kvarken, čo pre súperovho fanúšika približne znamená to isté, ako keby vstúpil do pekla. Skutočne, fanúšikovia klubu Byen ho zabili pohárom na pivo. A z toho všetkého si si nič nevšimol, pretože si čítal knihu – akú vlastne? To by ma skutočne zaujímalo.“

Per Karlsson vyzeral vyčerpane. Zamrmlal: „Ani jednu z tých, ktoré poznáte.“

„Try me,“ ozval sa Paul Hjelm newyorským akcentom.

Odkedy Per Karlsson vstúpil do vypočúvacej miestnosti, Kerstin Holmová sa prvýkrát pohla. Nehlučne sa priblížila k stolu a sadla si vedľa Hjelma. „Môj kolega vie o literatúre

viac, ako si myslíš," povedala. „Keď sme sa naposledy videli, to bolo skoro pred rokom, vtedy si čítal... Bol to Kafka?“

„K,“ vyslovil Paul Hjelm mnohoznačne.

Kerstin Holmová sa krátko a trocha trpko zasmiala.

„K,“ potvrdila newyorským akcentom. „*So try him.*“

Mladík vyzeral zmätene. Mal čierne oblečenie uprostred leta a neupravené, strapaté blond'avé vlasy. Intelektuál? Nie, skôr nie. Mal iskriaci, zároveň prekvapený pohľad a introvertný úsmev. Určite nebol študent z univerzity. Možno to bol skutočne iba mladý muž, ktorý číta, aby sa vzdelával.

To je rarita.

„Ovídius,“ oznámila rarita. „Ovídiove *Metamorfózy.*“

Paul Hjelm sa rozosmial. Ani to nechcel. Ufahovať si z Pera Karlssona bolo hádam to posledné, čo mal v úmysle. A predsa k tomu všetko smerovalo. Stávalo sa mu to čoraz častejšie.

Znaky zatrpknutosti.

Mrzutosť.

Hjelm pocítil krátku nenávisť voči sebe, ktorá sa, chvalabohu, ihneď vytratila.

Kerstin Holmová okamžite prebrala jeho úlohu. „To bola skutočná metamorfóza. Pre Andersa Lundströma z Kalmaru. Ultimatívna metamorfóza. Premena premien. Ktorá z Ovídiových metamorfóz sa hodí na osud Andersa Lundströma. No ktorá, Paul? Orfeus?“

„Jasné,“ odvetil Hjelm predĺžene. „Orfeus, ktorého bakchantky roztrhali na kúsky.“

Per Karlsson sa uprene pozeral na Kerstin, zrazu bol úplne bez seba. „Nie,“ ozval sa. „Nie, nie Orfeus.“

Hjelm a Holmová sa na seba pozreli s istým udivením. „Iste,“ súhlasil napokon Hjelm. „Vieme teda, že tvoja výpoveď, že si nič nevidel, bola lož. Takto prežíva metamorfózu. Teraz porozprávaj, čo si videl, Per. Od začiatku. Odteraz je to riadne vypočúvanie. Voláš sa Per Karlsson, narodil si sa

12. apríla 1979 v Danderyde , bydliskom v Aspuddene, máš deväťročné školské vzdelanie a si nezamestnaný. Sú tieto údaje správne?“

„Áno,“ odpovedal Per Karlsson potichu.

„Dnes je 24. júna, osem hodín trinásť minút. Porozprávaj teraz všetko, čo si 23. júna, teda včera večer o dvadsiatej prvej hodine a štyridsiatej druhej minúte videl v reštaurácii Kvarnen na ulici Tjärhovsgata.“

Per Karlsson vyzeral trochu bledo. Uprene hľadel na stôl a hral sa s prstami. „Nahrávate to?“

„Všetko sa nahráva od chvíle, keď si vstúpil do tejto miestnosti. Aj toto.“

„Takže keď som prišiel do reštaurácie Kvarnen, bolo tam len zopár ľudí. Netušil som, že v ten večer bude zápas, inak by som tam určite nešiel. Bol tam pokoj. Čítal som. A potom prišli. Prví fanúšikovia prišli krátko po deviatej a odvtedy sa začala reštaurácia zaplňovať. Pokúšal som sa čítať ďalej. Išlo to celkom fajn. Viem sa dobre koncentrovať. Sedel som trochu bokom, chrbtom k barovému pultu, skoro celkom vpredu pri okne, preto som viac počul, ako videl. Samozrejme, že raz za čas som sa aj obzrel.“

„Prečo si predtým povedal, že si nič nevidel?“ zaujímala sa Kerstin Holmová.

Paul Hjelm sa opýtal: „Je to tak, že keď sa niekto zhovára s políciou, automaticky odpovie, že nič nevidel? Tak ďaleko sme sa už dostali?“

„V každom prípade je to najčastejšia odpoveď, ktorú dostávame.“

„Mám hovoriť ďalej?“ spýtal sa Per Karlsson zmätene.

„Samozrejme,“ odpovedali súčasne Hjelm a Holmová.

Ako Jalm a Halm, známy americký pár komikov.

„Skupina fanúšikov Byenu, boli to šiesti až siedmi muži, počula, ako iná skupina, štyria mladíci, hovorila po smålandsky. Obe skupiny stáli pri barovom pulte. Fanú-

šikovia Byenu začali hádku so Smålandanmi, ktorí tvrdili, že bývajú v Štokholme a nadržiajú klubu Hammarby. Bolo počuť, že majú strach a že klamú. Aj fanúšikovia Byenu počuli, že klamú. Boli čím ďalej agresívnejší. Dvaja Smålandania ešte stihli nebadane zdúchnuť. Dvaja zostali. Vznikla neprijemná atmosféra. Prišlo ešte zopár fanúšikov Byenu a pokúšali sa druhú skupinu odtiahnuť preč. Pravdepodobne videli, čo sa tam začína. Nakoniec sa pokúsil jeden Smålandan vypadnúť. Jednému z Hammarbyanov v pozadí zasadil úder a ten spadol. Vtom traja zo skupiny mladíka pritlačili k barovému pultu a ten, ktorý predtým spadol, sa postavil, schmatol pohár na pivo a udel ním mladíka celou silou po hlave.“

„Videl si to?“

„Nie, nie celkom. Raz za čas som sa tým smerom pozrel, krátko som sa obrátil. Počul som to. Obrátil som sa, keď som začul úder. Hrozný tupý náraz. Vlastne ani nie, ako keď sa rozbije pohár. Myslím si, že to bola jeho lebečná kosť, ktorá praskla. Do kelu, tá lebka, tie tepny. Obrátil som sa práve v okamihu, keď ho trafil pohárom po hlave. Okolo neho vznikol malý voľný priestor. Držal si rukami hlavu. Krv sa len tak rinula pomedzi prsty, dolu po rukách. Fuj. A potom spadol, poskladal sa na zem. Skupinka Byencov hneď zdúchla. Utekali rovno k východu a von. Ten, kto to urobil, ešte držal v ruke úplne zakrvavené ucho pohára. Celá tlupa sa vytratila, kým vyhadzovači stihli vôbec zareagovať a blokovať východ. Vzápätí pomerne rýchlo prišla polícia. Druhý Smålandan ležal na zemi a pokúšal sa zastaviť krvácanie svojím pulóvrcom. Jeden fanúšik Hammarby chcel tuším pomôcť, ale bolo to beznádejné. Všade bola krv.“

Per Karlsson bol bledý ako stena.

Hjelm a Holmová sa pokúšali usporiadať si informácie.

„Na to, že si nič nevidel, videl si pomerne veľa,“ konštatoval Hjelm.

„Nerozčuľujte sa toľko,“ odpovedal Per Karlsson namrzene.
„Celá tlupa sa ešte stihla vytratiť?“ začudovala sa Holmová. „Hammarbyania?“

„Najmä oni, ale aj iní.“

„Koľkí?“

„Ja som sa pozeral predovšetkým na obeť.“

Obeť.

Hjelm sa striasol.

Per Karlsson pokračoval: „Zmizli približne desiaty Hammarbyania. A on ako prvý. Páchatel’.“

Páchatel’.

Táto pseudoterminológia sa vkrádala do jazyka, aby zakryla individualitu. Svedok. Obeť. Páchatel’.

„S uchem pohára na pivo v ruke?“ spýtala sa Holmová.

„Áno,“ prisvedčil Per Karlsson.

„S týmto tu?“ riekol Hjelm a držal igelitové vrečko s uchem pohára na pivo vo vzduchu. Bolo zakrvavené. Na vnútornej strane vrečka bola prilepená zrazená krv.

Per Karlsson pokrčil nos a prikývol.

„Našli sme ho kúsok odtiaľ na ulici Folkungagata. Musel zahnúť za roh popri hoteli Malmen a okolo vchodu do metra na Medborgarplatsene. Odtlačky prstov nie sú zaregistrované. Preto je veľmi dôležité, aby si nám pomohol identifikovať páchatela. Nepočul si, že by sa zhovárali o tom, kam mohli utiecť?“

„Nie,“ odvetil Per Karlsson.

„Vráťme sa zopár krokov späť,“ povedala Kerstin Holmová. „Koľkí utiekli, skôr ako stihli vyhadzovači blokovať dvere? Približne desiaty Hammarbyania alebo aj iní?“

„Myslím si to. Zmizlo aj zopár tých, ktorí sedeli pri dverách. A ešte zopár iných.“

„Rozumieš, že hľadáme tých, ktorí sa vytratili, nestranných svedkov. Tí, ktorí sedeli hneď pri dverách, neboli fanúšikovia Byenu?“

„Nie, boli tam už skôr, ešte keď bežal zápas. Medzi miestom, kde som sedel ja, a ich stolom stálo ešte zopár stolov. A tie sa obsadili pomerne rýchlo. Bola tam skupina piatich mužov. Ako teraz o tom premýšľam, jeden z nich zostal sedieť. Mal vyholenú hlavu a blondávé fúzy.“

„A oni zmizli po tom čine?“

„Myslím si, že áno.“

„Ako vyzerali? Ako skupina kolegov z práce?“

„Možno. Nevidel som ich tak presne. Nerozprávali sa.“

„Nerozprávali? Nebodaj čítali Ovídiove *Metamorfózy*?“

„Veľmi vtipné. Ved' máte jedného z nich. Toho s vyholenou lebkou. Spýtajte sa jeho.“

„V poriadku. Iných? Takže ty si sedel pri predposlednom stole obrátenom k oknu a k pravej stene, keď sa pozeráme od barového pultu. Táto skupina sedela úplne vľavo, na druhej strane chodby. A tie stoly medzi vami?“

„Ako som už povedal, zapľňali sa ešte predtým, ako prišli fanúšikovia Byenu. Ak si dobre spomínam, už nebolo miesta pre Hammarbyanov, okrem miesta vedľa mňa. Jedna skupina si sadla k môjmu stolu. Niektorí po tom čine zmizli.“

„A pred oknom smerom na ulicu Tjärhovsgata? To bol predsa smer, kam si sa pozeral, či nie?“

„Bola tam skupina žien. Pri dvoch stoloch celkom v rohu. Myslím, že oslavovali rozlúčku so slobodou. V poslednom štádiu. Boli riadne chytené a neskôr úplne šokované. Z nich nevyšla ani jedna. Ledva stáli na nohách.“

„A iní? Hneď vedľa teba? Pri stene vpravo?“

„To neviem. Na to si nespomínam.“

„Nevieš si spomenúť? Inak si spomínaš celkom dobre, ako sa zdá.“

„Mrzí ma to. Neviem. Možno tam niekto sedel. Tým smerom som sa nepozeral.“

„V poriadku. A za tvojím chrbtom? Smerom k barovému pultu? Zopárkrát si sa predsa obzrel?“

„Pri jednom stole sedel taký divný muž, sám a zízal na mňa. Hneď pri barovom pulte. Mohol mať aj dva metre. Okolo päťdesiatky. Homoš, zdalo sa mi. Jeho meno predsa máte. Ten tam zostal. A bol k miestu činu asi najbližšie. Na ostatné stoly si nespomínam tak dobre. Bola tam skupinka muzikantov alebo umelcov, tí zostali. Dva páry v strednom veku. O stoloch ďalej vnútri nemám potuchy.“

Per Karlsson stíchol. Aj Hjelm a Holmová mlčali. Napokon sa ozvala Kerstin Holmová: „Tak si to teraz zrekapitulujme. Nakreslíme si náčrt. Miesto činu, barový pult, sa nachádza vnútri lokálu pri stene oproti vchodovým dverám. Hneď pred barovým pultom je zopár stolov, ktoré sú zoradené smerom do stredu miestnosti. O nich nič nevieš, bol si príliš ďaleko. Smerom von od barového pultu to vyzerá takto: Oproti sú okná na ulicu Tjärhovsgata. Vľavo sú vchodové dvere. Vedľa dverí jediný stôl stojaci pozdĺž steny. Potom ide chodba, trikrát tri pomerne veľké stoly, za prostredným z nich celkom na kraji s výhľadom na okno si sedel ty. Skôr ako sa krátko pred deviatou začali valiť fanúšikovia Byenu, v lokáli sa nachádzali určité osoby. Rad stolov pri okne: pri oboch stoloch vpravo skupina žien. Pri stole pri okne hneď vedľa vchodových dverí ...?“

„To neviem. Sedelo tam pár ľudí, ale kto to bol, neviem povedať. V každom prípade zostali po čine sedieť.“

„Teraz stredný rad stolov, v ktorom si sedel ty.“

„Ako som už povedal, vpravo skraja neviem. Potom ja a po istej chvíli siedmi alebo ôsmi fanúšikovia Byenu. Zdá sa mi, že pri stole vľavo odo mňa sedela skupina študentov.“

„A v rade, ktorý je najbližšie k barovému pultu?“

„Márnosť! Jasně! Prvý stôl úplne vpravo, bezprostredne pri barovom pulte. Dva páriky a ten vysoký teploš, ktorý na mňa zízal. Pri druhom stole umelci, štyri kusy. Pri treťom stole... nemám šajnu. Samostatne stojaci stôl pri dverách: skupina piatich mužov, z ktorých štyria utiekli.“

„To by sme teda mali,“ povedal Hjelm. „Podme teraz k páchatelovi.“ Pocítil isté upokojenie, že vyslovil to slovo bez toho, aby predtým spravil prestávku.

„Vlastne mi najskôr udreli do očí šatky klubu Hammarby,“ riekol Per Karlsson. „Jeden z chlapov mal aj zrolovanú zástavu, zeleno-biele káro. Páchatel mal stredne dlhé, dosť blondšavé, pomerne neupravené vlasy. Videl som ho skoro len odzadu. Zdá sa mi, že mal aj malú koziu briadku. Čo ja viem, ako nejaký autičkár. Viete, čo myslím? Ja som sa narodil a vyrastal v Danderyde a on bol ako niekto, kto pochádza z južného predmestia. Typ Faršana.“

Hjelm a Holmová naňho bez pohybu zízali.

„Predsudky, viem,“ povedal. „Teraz bývam aj ja na južnom predmestí. Nezamestnaný a bez škôl na južnom predmestí. Sú to predsudky, ale lepšie ho neviem opísať.“

„No, ešte niečo,“ ozvala sa Kerstin Holmová. „Pod' so mnou k policajnému kresličovi. Teraz už pracuje na počítači, ide to pomerne rýchlo.“

Postavila sa. Per Karlsson sa postavil tiež. Je vyššia ako on, skonštatoval Hjelm bez bližšieho úmyslu.

„A inak ti už nič iné nenapadá, Per?“

Per Karlsson pokrútil hlavou a ukradomky sa naňho pozrel. Zvláštna, nepochopiteľná jasnosť.

„No fajn. Ďakujem ti za pomoc.“

Obaja odišli.

Aj Paul Hjelm odišiel. Zmizol vo vznášajúcom sa napoly skutočnom svete denných snov. Per Karlsson. Pred dvaťdesiatimi rokmi sa narodil v Danderyde. Danderyd, ale nešiel ďalej ani na gymnázium. Nezamestnaný, no sedí v jednej z najznámejších a najpochybnejších krčiem v Södere a číta rímskych klasikov. Čo sa len mohlo stať? Nemal ani len najmenšiu predstavu. Outsider v škole? Prepustený z otcovej fabriky? Prikrčený a ochraňovaný, ale každú chvíľu pripravený vystrieť sa a osamostatniť? Protest voči otcovi?

Všeobecné rebelantstvo? Bývalý feťák? Slabomyseľný?
Nie.

Niečo iné možno, ale nie toto. Nie slabomyseľný. To videl aj Paul Hjelm, hoci mal pocit, že je slabý na myslí.

Degradovaný a odsúdený na bezútešné limbo krčmových bitiek.

Paradise lost. Stratený raj.

Nie, nie slabomyseľný. Naopak, neuveriteľne bystrý. A teraz ho musí vymazať z vedomia. Budú sa musieť prebojovať cez deprimujúce vypočúvania, preto musia Pera Karlssona poslať na cintorín spomienok. Len jeho výpoveď smie zostať.

Hjelm si zívola, jeho myšlienky sa posúvali ďalej. Bol dlhé mesiace pri poriadkovej polícii. Potom oddelenie násilných trestných činov v policajnom okrsku City. Bergsgatan. Dočasná služobná kancelária, z ktorej ho takisto dočasne prepustili. Kancelária vlastne patrila policajnému úradníkovi menom Gunnarlöv, ktorý bol vypísaný ako práceneschopný a na ktorého telefóne sa vždy hlásil ako „telefón Gunnar Löv, Paul Hjelm“.

Až keď Gunnarlövvov starý kolega, ktorého prevelili do Härnösandu, raz prišiel a pýtal sa na Ekel-Nisseho, pochopil, prečo v telefóne vznikla vždy taká pauza pri ohlásení. Ľudia si museli najprv na jeho zvláštnu artikuláciu mena Gunnarlöv zvyknúť. Veľmi ho prekvapilo, keď to meno našiel v internom telefónnom zozname, kde nebolo napísané Gunnar Löv, ale Nils-Egil Gunnarlöv. Ekel-Nisse.

Bolo také meno vôbec dovolené? Neboli na to zákony? Nebolo to niečo podobné, ako keby niekto dal svoje dieťa pokrstiť heroín, o čo sa jedna rodina v Gneste pred istým časom pokúšala? Heroin Lindgren. Z nejakého dôvodu meno zamietli a rodina potom vypisovala celú sériu čitateľských listov v lokálnej tlači, v ktorých vehementne protestovala proti poručníckemu štátu.

Gunnarlöv bol na púenke, pretože sa v pracovnom čase nachádzal v pobočke sporiteľne Förenings na Stureplane, keď tam jedna štrnásťročná hysterická banková lupička vtrhla so zdvihnutou tlakovou pištoľou na pribíjanie kramlí a požadovala „všetky akcie s vysokou úrokovou sadzbou na podnose“. Nefungujú tlakové pištole na silný prúd? pomyslel si Gunnarlöv a pristúpil k lupičke, aby ju v úplnej skromnosti upozornil na tento fakt. Na jeho prekvapenie dostal do tváre rovných tridsaťštyri kramlí, pekne rozdelených. Ako zázrakom netrafila ani jedna z nich jeho oči. Prvé, čo povedal, keď sa prebral z bezvedomia, bolo: „Nefungujú tlakové pištole na kramle na silný prúd?“ Jeho žena s červenými uplakanými očami hľadela na jeho zafačovanú hlavu a odvetila: „Existujú aj pištole na baterky.“

Nils-Egil Gunnarlöv a jeho osudy a dobrodružstvá. Pekný príbeh.

Ekel-Nisse v krajine zázrakov.

Príbeh Paula Hjelma nebol o nič veselší. Naopak, pretože príbeh Ekela-Nisseho obsahoval napriek všetkému isté kuriózne pointy.

Kerstin Holmová sa vrátila a začala listovať v zápisníku.

„Vitaj v realite,“ povedal Hjelm úsečne.

„Tá v Göteborgu nevyzerá o nič lepšie.“

„Latrína Švédska.“

„Počuj, čo to táraš?“ vyhrkla Kerstin Holmová vo svojom dobromyselnom göteborgskom dialekte.

„Nič, prepáč. Nič, nič. Myslel som na niečo, čo sa pred pár týždňami prehnaťo médiami. Black Army a telefónny záznamník pred finále o pohár Göteborgu proti modro-bielym na štadióne Ullevi. Štokholmská nafúkanosť a nepriateľstvo medzi fanúšikmi futbalu je nedobrá zmes.“

„Áno, a teraz to tu máme znova. Štokholmská nafúkanosť a nepriateľstvo fanúšikov futbalu. Hrubší model. Videl si ho?“

„Andersa Lundströma z Kalmaru? Áno. Niečo neskutočne hnusné. Jeho hlava bola ako blato. Žeby pohár na pivo mohol napáchať toľko škody?“

„Prečo? Čo bola príčina?“

Kerstin Holmová sa pozrela na Paula Hjelma. Mali spoločnú minulosť, ktorá bola príčinou toho, že ani jeden z ich vzájomných pohľadov nemohol byť nevinný.

„Myslíš to vážne?“ opýtal sa napoly žartovne.

„Áno. Myslím to vážne. Myslím to skutočne vážne. Prečo eskaluje násilie?“

Povzdychol si. „Teraz sme to videli v každom prípade úplne zblízka. Dobrý polrok. Sivé každodenné násilie v meste. Nepodporuje to filantropické sklony. Si tu nastálo, Kerstin?“

„Vypožičali si ma. Vieš dobre, ako to chodí s futbalistami, ktorých si požičiavajú. Niečo s nimi nie je v poriadku. Teraz už však nie som výpožička.“

„Teda nastálo? Ako to bolo, keď si bola doma v Göteborgu?“

„Tu je teraz môj domov, toľko som už pochopila. To je vari aj všetko.“

„Tvoj život je v poriadku?“

„Vystihol si to. Je v poriadku. Nič viac a nič menej. Pod kontrolou. Mohlo by toho byť trochu viac.“

„Chápem. U mňa je to rovnaké. Zdá sa mi, že som v kríze. Teraz okolo štyridsiatky. Nemalo by prísť ešte niečo? Bolo to už ozaj všetko? Veď to poznáš.“

„Myslím, že áno.“

„Musíme si z toho zobrať niečo pozitívne. Sme znova spolu a teraz im ponúkneme perfektné rozriešenie prípadu, ktorý v médiách nazývajú vražda v Kvarnene. Čo povieš?“

Kerstin Holmová sa začala chichotať a vopchala si kúsok žuvacieho tabaku pod hornú peru.

„Čo to má byť?“ povedal Hjelm a ukázal naň.

„Obnova života,“ odvetila Kerstin Holmová bez mihnutia oka. Vzápätí sa vydala iným smerom, smerom spomínania: „Čo je s ostatnými? S Gunnarom som bola celý čas v kontakte, ten sa má dobre.“

„Náš priateľ Gunnar Nyberg ako jediný zostal na kriminálke. Odmena za to, že sa odmietol zúčastniť na konečnej fáze prenasledovania kentuckého vraha. Tak sa dostal do tejto džungle pedofilov – pedouniverzity.“

„Viem si ho živo predstaviť,“ usmiala sa Kerstin Holmová a listovala vo svojom malom zápisníku. „Práve obnovil kontakt so svojimi deťmi a svojím ročným vnúčaťom a v tom okamihu sa našho zrútil internetový svet pedofílie. Lokomotíva rozbehnutá plnou parou.“

„Isteže.“

Dva obrazy na dvoch sietniciach. Isteže, na nerozoznanie podobné. Prskajúci obor s oľacovanou lebkou, ktorý s letovačkou v ruke naháňa pedofilov.

„Nuž áno,“ konštatoval Hjelm nahnevane. „My ostatní sme si svoje malé tresty odpykali. Zlá krv sa vracia.“

„To by sme už nemali nikdy spomínať.“

„Máš pravdu. Už nikdy.“

„A čo ostatní?“

„Odkedy rozpustili Jednotku A, nebol som s nimi veľmi v kontakte. Bol som jediný, ktorého si požičali a ktorý musel ísť bezútešnou cestou do poriadkovej polície. Telefón Gunnara Löva. Za trest. Zdá sa mi, že vnútri duše považovali práve mňa za zodpovedného za nezdar v prípade kentuckého vraha. Obetným baránkom sa však stal napokon Jan-Olov.“

„Si s ním ešte v kontakte?“

„Nie. Jednoducho zmizol. Poslali ho proti jeho vôli do dôchodku. Kriminálny komisár Jan-Olov Hultin v dôchodku. Myslím si, že dokonca prestal hrať futbal. Rozpráv-

ka o Hultinovi s drevenou nohou sa skončila. Söderstedt a Norlander sa dostali do provinčnej polície, oddelenie násilnej trestnej činnosti. Chavez si robil kurzy ďalšieho vzdelávania.“

„Na vysokej policajnej škole?“

„Áno. Jeho kariérne plány sa posúvajú ďalej. Ešte stále existujú komisárske kurzy? Ak áno, tak ich absolvoval.“

„A čo naše priestory? Hlavné centrálné velenie?“

„Zdá sa mi, že ich prebral personál správy.“

Istú chvíľu mlčali a navzájom sa pozorovali. Robili spolu skutočne všetko. Na krátky okamih sa ich ruky stretli v letmom stisku. Viac sa nesmelo stať. Mali pred sebou hŕbu roboty. Kerstin Holmová listovala vo svojom zápisníku. Paul Hjelm zbežne preletel protokoly z krátkych výsluchov nočného personálu. Spolu pozorovali malý náčrt reštaurácie Kvarnen.

Nebo.

Ako dávno to bolo, keď ho videl naposledy?

Vo Švédsku bolo päťdesiatpäť väzení s celkovou kapacitou viac ako štyritisíc miest, rozdelených na štyri bezpečnostné stupne. Štvrtý stupeň boli otvorené zariadenia, prvý až tretí uzavreté. Prvý stupeň tvorili najviac zabezpečené väzenia s najnebezpečnejšími väzňami: Hall, Tidaholm a Kumla.

A teraz vážne videl nebo bez mreží. Obzrel sa za bránami, ktoré sa za nimi zavreli, a nakrátko mal pocit, ako keby opustil vlastné telo, splynul s oblohou a videl pod sebou celú rovinatú krajinu Närke s obdĺžnikovými zelenými, hnedými a žltými poľami. Väzenské zariadenie vyzeralo ako dve štvorcové polia uprostred ostatných polí.

Múry nebolo vôbec vidno.

Perspektíva sa rozplynula. A potom bol znova na zemi.

Na pevnej zemi. S nohami na zemi.

Ešte raz sa obzrel. Múry boli úplne holé. Za nimi vôbec nič. Nič, čo by sa týčilo. Len múry. Sivé. Sivé múry.

Rozbehol sa. S kútikom jeho úst sa pohrával úsmev.

Išiel k dodávke, ktorá tam stála a čakala naňho. Vrn-džanie motora. Zvuk slobody. Sloboda v podobe dodávky farby zelenej metalízy.

Pozastavil sa. Zostal na okamih stáť. Ľahký, teplý letný vietor na jeho čerstvo oholených lícach. Slnko. Veľké horúčavy. V diaľke sa mihal asfalt.

Pozrel sa smerom k autu. Ruky, ktoré z neho vykúkali, kývali. A zatiaľ nijaký zvuk. Zvuky sa k nemu ešte nedostali. Pohyby tam vnútri. Ako embryo. Vajce, ktoré treba vysedieť. Konzervované pohyby. Budúce udalosti. Mnoho rýchlych krokov pozbieraných do jedného momentu.

Krok číslo jeden. Vytiahnuť peňaženku. Pár mizerných bankoviek. Tri štyridsať na hodinu ako základná mzda. Malá platňa vyzerala ako kalkulačka v tvare vizitky.

Vytiahol ju. Poľahkal ju v dlani. Držal ju hore smerom k autu.

Kývanie prestalo. Zvuk zmizol, skôr ako ho dokázal zastihnúť. Budúce pohyby sa zastavili.

Jedno jediné mierne vystúpené tlačidlo. Červené a zároveň svietivé.

Stlačil ho, troška sa usmial a vliezol do dodávky.

Za múrmi vystrelil do výšky plameň.

Vysoko, vysoko až do nebies.

Za sebou mal už nielen múry.

Dodávka zrýchľovala, zvuk ho ešte nedostihol.